

THOMAS MANN UDVARIAS LEVELÉNEK KÉSÉSE

V E S Z T E G F E R E N C

mint egy babilóniai verses füllentés az általános
sok-sok történeten át
a múlt alvilági kútmélyébe
s a fővenykulisszák „titkába” tekintve
fordítottam én is egyet az ősi bölcsesség
modern agyoncsavarásán
mivel táplált a remény
hogyan megértik végre hallgatóim (olvasóim?)
mire gondoltam
amikor a tohuvabohu nyersanyagához nyúltam
rimbaud kafka eliot révén
thomas manntól várva választ
hol vagyok
a kinyomozhatatlan őshomályban
„átszellemítetten” és „szellemekkel telten”
sápadt bámulattal művelődésünk
jelen fejlettségi foka iránt
(minő ókori álmatag pontatlanság)
százazekből egyetlenként menekülni a pusztulástól
ha olvasni tudok a jelekben
mert a „titoknak” nincsen ideje
— a Most és Itt csak „formája” az időtlenségnek —
erre „tanít”
óva int az emlékezet föllelevenítője thomas mann

nem vág közbe pató pál úr
nem érünk rá arra már

ímmel-ámmal enyhíteni a tudatos ridegséget
 a „szellem” diplomáciai ténykedését
 semmi kétség
 tekintélyes helyekről vitatják
 nyomaveszett fogalmát
 mit nem ültet barbár pál
 fügefát vagy olajfát
 minő svádád van drága pató pál úr
 s mily trójai idegen győztes szókkal dobálódzol
 el vagyok ámulva
 nem is tagadom

„Dejz úgy, öcsém, vessz meg, kívánom tiszta szívembül,”

embert meg nem illehet olyan „faló” kedvezés
 hogy úgy tetőzzük ezt az őületet
 a m i k é n t
 a krónikus exhibicionizmust hajhászó kor

mélységekben nincsen hiány
 már-már lám fel is áll az ember
 esze
 a kurta
 öblös röhögéstől
 mely se nem ugatás se nem nyávogás
 vígeposz és tökmítosz inkább
 tengni-lengni
 black & decker fűnyíróval fontoskodva kóvályogni
 a seízű pácban
 szilveszteri részlet versmikulásban

ameddig csak fogva tart az ide-oda-amoda-o-lógiai karbidgőz
 a lelki depresszió a pénz abszolút uralmának korából
 a nyugtot-nem-ismerés
 kutatás-figyelés
 keserű kételkedés
 fáradozás igazért helyesért
 honnan és hováért
 barbár pál tulajdon nevéért
 tulajdonképpeni gondolatáért

tovatűnő nyughatatlan szellem bélyegéért
 elveszejtett emberi méltóságáért
 gyalázatos önuralmáért

„cseréptörés”-be menekített közlékenységéért

a gondolat . . .
 (mintha ugyan a bűvészkedésre tudományos-kos-kodásra
 morzsamonumentális-bohóckodásra szokva-kényszerült
 irkászok ítések kritikászok még tudhatnák
 mi lenne az „a” gondolat)
 . . . behúzott veszettkutyafarokkal bujdosik oson
 sötét helyre izgatottsági tünetekkel pusztul
 bakonyi faliszonnyal
 boschi ESZ-ZÉ-elléssel „a” gondolat

alkalmasint
 egyféle tapintathiány ez
 irányjelentésben: egyhelytmaradás
 hasonlíthatatlan élehetetlenség
 mely nap mint nap
 másminyen formát ölt
 s végzi befelé rombolását
 az önálávetésvágy hatalmában
 elherdálja cselekvési lehetőségeit
 belső békéjére „ártalmas” szenzitív hajlamát

„nagy szívű” és átfogó „értelmű”
 akar lenni „a” gondolat
 mardug-bél: holdgrammatika-tudó
 hogy valósága szokatlanul
 de nem túlságosan feltűnően hangsúlyozódjék
 egy jelennel feltöltött mitikus keretben
 ismét elevenné ébredjen
 első személyben
 a nyílt azonosság jelenségével
 s vele összefonódva öntudatosodjon
 a körforgás-képzetek átítatásával egyetemben
 miáltal „jelleme” illetőleg „szerepe”
 réges-rég kijelölt álom volt

van és lesz
álom mely nem álmodhatja magát másuvá
sem szabadszájúsággal
sem a legfennköltebb szójelek izzásával

számum ez a vallomás
bepatyókált macskamúmia hallja látja
ahogy hordjuk neki áldozati ajándékul
a papírt
a tejet és az egeret
hisz ismétlődően épp a „tárgyföltöttség” érzése
(oppré: fényűzése)
s a szép forma önmagáért való látszólagos elsőbrendősége
az
— hozzáadva az érte történő
nagylelkűen nemtörődöm időfecsérlést — ami lényege ugye
az ember méltóságának
azaz: a természetesenél többnek
tehát KULTURÁLTnak

crede mi az újraélés
a kiválasztott
jelenbe-idézés sejtelve
mily megrázó mily fölemelő
miként a létezés
mely fény és levegő súlytalanságával egyenlő
miként újjászületett
azaz szellemi úton teremtett „lényünk”
az ad hoc egység és azonosság
mely bizonyos jellem szerep-váltakozással tud csak haladni
szívárványos pályán

mert mindig valakinek meg kell tudnia
valakivel valahogy közölnünk kell
valahová valahogy levelet kell írunk
ahonnan természetesen nem jöhet válasz
s ahová mégis
egyre nagyobb elszántsággal
egyre keserűbben írjuk a leveleket
az elkövetkező rimbaud-

kafka-
eliot-
mann-leveleket
(tas vezér utcai sport-hotel-bemutatókat)
amelyek élni fognak
mikor mi már halottak leszünk

legigazibb
legrejtettebb gondolatainkat velük szeretnénk közölni
akik nincsenek
akiket nem érdekel még
akik nem tudnak felelni
s nem is fognak felelni soha
és hiába jönnek
jöhetnek garmadával
egy irányban a levelek
nincs válasz
és nem lesz válasz
az ember jókedvvel vagy csüggedten csak át-
engedi magát az időnek
a szükségszerűség hogy így tegyen
fölötte áll megfontolásnak különbségnek bárminek

és megsemmisítő
mert nincsen súlya
se tetterős otrombasága

sej-haj állandó réjámos
vállrándító-nembánom-ingadozás
tett-vett figyelem
lavírozás
el ne tévesszük az ösztönös csinálmányt